

Anhang B

til

1852.

Rigsdagstidenden.

N°. 55.

Tredie Session. — Udvalgenes Betænkninger.

(Kortf. af Betænk. ang. Udfl. til militaire Love).

Til § 3.

Det følger af Paragraphens Indhold, at den ikke kan have Hensyn til Andre, end de Fremmede, der ere i dansk Krigsfangenskab. Det henstilles derfor, om ikke Ordet „Fremmede“ burde udgaae som oversflodigt. For at beholde dette Ord, kunde maaskee anføres, at § 2 taler om vore Folk i Krigsfangenskab, saa at der altsaa er en Modsetning mellem de Personer, Paragrapherne angaae (Nr. 2).

Til § 4.

De i 1ste Linie brugte Ord „høre til“ Rigets væbnede Mægt maa antages at indbefatte dem, der ere ansatte ved Samme, og ved at lade de sidst udhævede Ord udgaae, vil derhos opnaaes Overensstemmelse mellem Udtrykkene i § 1 og nærværende Paragraph. (Nr. 3).

Til § 5.

Derksom Rettergangslovene ikke fremmes, vil dette give Anledning til en Udelælselse i 1ste og 2den Linie (Nr. 4).

Da Paragraphens Slutningsbestemmelse synes at være affattet noget for indskrænket, idet Meningen efter Motiverne Pag. 9, 2det Stykke, hvad ogsaa stemmer med Sagens Natur, maa antages at være, at den Militaire, naar han skal tiltales for en forend han blev Militair begaaet Forbrydelse, skal straffes efter, eller i alt Fald med Hensyn til de Love, hvorunder han stod paa den Tid, Forbrydelsen blev begaaet, altsaa ogsaa Udlandets, naar f. Ex. en Fremmed, forinden sin Ansættelse i den danske Hær, i sit Hjem havde begaaet en Forbrydelse, er en forandret Redaction af hin Passus foreslaaet (Nr. 5).

2det Capitel.

Til § 10.

Naar, som det hedder i Motiverne Pag. 12—13, de militaire Forbrydelse, som hyppigst begaaes, „sieldent have deres Udspring af en slet Charakter“, vil det i alt Fald kun være de større af hine Forbrydelse, der egne sig til Strafarbejde, om end ikke i 3 Aar, og selv disse kunne ofte være begaaede under Omstændigheder, som medføre, at offentligt Arbejde bliver en til deres Natur ikke svarende Straf (sef. Motiverne til § 31 og 32). Det maa derfor bifaldes, at der ved den saakaldte Fæstningssstraf (§ 12) er aabnet et Udvei til at undgaae Strafarbejde for militaire Forbrydelse, naar der er Anledning til Skaansel.

Hvad de saakaldte borgerlige Forbrydelse angaaer, bør Retsslighed mellem Militaire og Civile saavidt muligt finde Sted (Motiverne Pag. 47, 53 og 54), ellers vil den militaire Jurisdiction, hvis rette Omfang dog er en omvistelig Gjenstand, føre til Uretfærdighed. Men strengt Fængsel paa Band og Brød i 30 Dage i Forening med 70 til 100 Slag af Rotting eller Lamp, § 55 Nr. 13, vil af Mange, især blandt Alminden, blive anseet for en langt mildere Straf, end 2 Aars Strafarbejde, især da Frd. af 12te Febr. 1849 § 7 og endnu mere Pl. 29de Decbr. 1824 knytte særdeles følger til Strafarbejdet, endog for hele Fremtiden. Paa den anden Side ansees det ønskeligt, om ikke at affasse, saa dog at indskrænke de legemlige Straffe, der ere bestemmende for den, der har Uretfærdighed, kunne medføre betænkkelige følger for den, som er legemlig svag, og kun ere lidet betydende for slette og haardføre Subjekter. Af hine Hensyn have vi anseet det tilraadeligt, at formindste den Ulygthed, Lovudkastet